

129A

aplec
tardor

campament-

2,3
octubre
1971

aplec
tardor

campament-

2,3
octubre
1971

lourdes·a.e. talaia vilanova i la geltrú ermita de lurdes·a.e. tal

La Caixa d'Estalvis del Penedès

**és present
en tota manifestació cultural
i artística**

agrupació excursionista talaia

vilanova i la geltrú
c/. anselm clavé, 3 - tel. 8931257

SECCIONS:
MUNTANYA
CULTURA
FOTOGRAFICA
ESQUI
AMICS DE LA SARDANA
GRUP ESPELEO TALAIA
GRUP ESCALADA I ALTA MUNTANYA

ADHERITS A:
Federació Catalana Muntanyisme
Federació Catalana d'Esquí
Associació Espanyola de Camping
i Caravaning
Comité Regional d'Exploracions
Subterrànies

SALUTACIO



Quan amb prou feines s'ha esgotat l'estiu, donant pas a la daurada Tardor, la nostra Agrupació, amb els braços oberts de bat a bat, es disposa una vegada més a oferir-vos a tots, socis, amics i coneeguts, una de les festes de muntanya, que és l'essència clàssica del nostre excursionisme: el Campament.

Un cop passada la nit sota el feble sostre d'una tenda i quan ja no restin més que les cendres del Foc de Camp, donarem pas a l'Aplec, i ens unirem tots en cercle ben estret al so dels compaseos que ens marcarà el tamborí.

Els intel·lectuals i la Sardana

Sota el pretext d'expandir la cultura o bé d'incrementar la saviesa popular es comenta sovint moltes incongruències i arbitrarietats. I encara més a casa nostra, on els afers de tipus cultural i artístic han estat gairebé sempre en mans de petits grups de privilegiats. El monopoli cultural ha existit i existeix, per dissort, a casa nostra. Es tracta d'un fet incontrovertible.

Aquesta actitud encarcarada de l'intel·lectual monopolitzador, va des de la figura granítica que parla "ex cátedra" a les pàgines dels grans periòdics i revistes, fins l'intel·lectual de secà, el fòssil mental, que publica articles embafadors en un setmanari de poble, destinats a adular els clients més distinguits del seu negoci.

Però avui no volem pas analitzar aquests aspectes de la nostra promemàtica cultural, sinó més aviat escatir quines són les relacions existents entre la sardana i els nostres intel·lectuals més representatius.

La dedicació dels nostres literats a la sardana hauria de materialitzar-se mitjançant articles referits a aquesta temàtica en els nostres periòdics i revistes. De publicació íntegrament dedicada a la sardana avui no en tenim cap. Existeixen, en tot cas, petits —i meritíssims— butlletins, portaveus d'una entitat sardanista, que donen una informació limitada, comentant les seves iniciatives, activitats i projectes. Però de publicació que afecti tot el món sardanista en general no en conec cap.

z

Anem a estudiar les seccions de caire sardanista en periòdics i revistes. Tant "La Vanguardia", com el "Diari de Barcelona", "El Notociero Universal" i "Te-Exprés" es limiten a publicar el calendari de les audicions i molt escadusserament alguna referència a les activitats d'un compositor o instrumentista molt vinculat a l'"Agrupació Cultural Folklori-

ca Barcelona", d'on parteixen totes les informacions que es publiquen.

L'únic diari que publica informacions més extenses és "El Correo Catalán" que cada divendres insereix una pàgina sencera a cura de Josep Ventura, qui es mostra molt preocupat pels afers relatius al "cap i casal" i es desenten força de tot allò que succeeix a la perifèria.

De comentarista de sardanes que treballi amb objectivitat i verdader amor a la nostra música sols en conec un: el bon compositor i notabilíssim erudit Lluís Albert, qui s'encarrega de la secció del setmanari "Destino". L'espai que "Destino" dedica a la sardana és irrisori i alguna setmana encara se salten la secció. En Lluís Albert fa el que humanament pot per tal de parlar de tot allò que, segons el seu punt de vista, té un veritable relleu, sigui d'on sigui i vingui d'on vingui. De tant en tant —molt de tant en tant— té, a més, la possibilitat de publicar alguns reportatges de tema sardanista, els quals constitueixen una de les poques mostres vàlides i significatives que tenim a l'abast de la mà.

"Tele-Estel", quan vivia, també publicava un calendari d'audicions i en casos excepcionals recordo haver llegit algun reportatge de Joaquim Cases. "Serra d'Or", de sardanes mai no en parla. A "Presència", quan existia, vaig donar a conèixer alguns treballs aïllats, però de secció dedicada exclusivament a la sardana mai no fou possible de crear-ne cap. Als impulsors de "Patufet" els vaig proposar la creació d'aquest espai i fins i tot els vaig trametre un parell d'articles que foren publicats. De totes maneres, donat el desinterès dels editors per l'assumpte —ni tan sols m'enviaren la revista—, vaig decidir d'abandonar la tasca, car comprenc que la informació sardanista tampoc no ha de viure de caritats.

Als periòdics de poble he trobat algunes tendències aïllades, emperò de sec-

ció de caire monogràfic tampoc n'he vist cap. El que sí tenim són els butlletins dels aplecs i concursos, on es dona a conèixer molta literatura sardanista —abrandada, cofòista, falaguera— un xic prima de substància en conjunt.

Pel que fa als nostres intel·lectuals, el seu desinterès pel tema em sembla prou clar. Les absències, o indiferències abans esmentades, podrien ésser substituïdes per la dedicació dels nostres literats més notables, però aquests, en conjunt, es desentenien totalment dels afers sardanistes.

¿Què publiquen Terenci Moix, Baltasar Porcel, Josep M.^e Espinàs, Gabriel Ferrater, Vidal Alcover, Maria Aurèlia Capmany o Joan de Sagarra parlant de la Sardana? ¿I Pedrolo, Estantislau Torres, Joan Fuster o Joan Perucho? ¿Què escriuen els Serrahima, Arbó, Saltor, etc., entorn del tema sardanista? Ben poca cosa, per no dir res. Les úniques excepcions les han constituït, en aquests darrers temps, Josep Pla i Carles Fages de Climent, els quals mai no han silenciats el seu afecte i el seu interès per aquestes qüestions.

Molt escadusserament —"Dia de la sardana" o bé algun aniversari destacat— alguns crítics musicals donen a conèixer treballs de caire enaltidor. Recordo haver llegit diferents articles deguts a Xavier Montsalvatge, Manuel Valls i algun altre que ara no em ve a la memòria. La temàtica sempre és la mateixa, com si la sardana fos morta i sols haguessim de viure de records: Pep Ventura, Morera, Garreta, Toldrà i Joaquim Serra.

El mestre Antoni Català en els seus temps de crític musical del "Diario de Barcelona" havia prestat força atenció a la sardana. Els crítics actuals, en canvi, se'n desentenien totalment: Augusto Vlera, Joan Guinjoan, Sebastià Benet, Oriol Martorell, Joan Arnau, Josep Casanovas, etc.

De tant en tant es produeix alguna mostra aïllada d'interès: Dolors Serrano, Genís Vilar, Alvaro Ruibal, "Sempronio", Joan Alavedra, Angel Carmona, Antoni Pla, José Tarín, etc. En general —ex-

ceptuant algun assaig molt profund de Carmona— es tracta de divagacions intrascendents.

La sardana és un fenomen viu, que es manifesta diàriament sota la forma d'una ballada, un concurs o un aplec. Les cobles actuals, les colles, agrupacions, entitats i aficionats tenen moviment d'altres i baixes. Es produeixen novetats. Mor un compositor. Un músic novell estrena una obra. Un instrumentista vell abandona la cobla i un altre el substitueix. Es posa a la venda un disc de sardanes. Se suspèn un aplec o se'n organitza un altre. Es convoca un concurs musical dedicat a la sardana. Es fa públic el resultat d'un certamen. S'escau l'aniversari del naixement d'un músic o de la seva mort. Celebra el seu aniversari una cobla o una entitat. Hom organitza un concert de sardanes. L'Orquestra Ciutat de Barcelona toca una sardana a Santiago de Compostela. I la cobla "Maravella" en toca a la televisió alemanya. A Barcelona es venen els discos de l'"Antologia de la Sardana" (un fracàs artístic) a dinou pessetes. I també a Barcelona podreu trobar gravacions òptimes —insuperables pel que fa a la qualitat dels instrumentistes— a preu de liquidació, a cinquanta-nou pessetes, tantes com vulgueu.

On es parla de tot això? Qui ho comenta? Qui ho diu? Algú es pren la molèstia d'opinar públicament arran del nivell de qualitat interpretativa de les nostres cobles? Algú comenta la executòria d'un compositor que no sigui un dels clàssics?

La migrada literatura sardanista actual, en conjunt no guarda relació amb la circumstància i amb la problemàtica del moment. Existeix una crisi que afecta, sobretot, a compositors i instrumentistes. El nivell de qualitat de moltes cobles resulta inferior al mínim desitjable. No sorgeixen iniciatives renovadores pel que fa a l'estètica musical de la sardana, ni hom pot detectar cap símptoma que ens faci creure amb confiança en el futur. Els comentaris que es publiquen, en canvi, presenten molt sovint un fons publicitari, enaltidor de mèrits molt discutibles i qualitats inexistents.

NOTES D'INTERES

La venda de tickets per als cotxes serà a càrrec dels vocals de torn al nostre estatge social, carrer Anselm Clavé, n.º 3, Telèfon 8931257, de 8 a 9'30 del vespre. Al mateix temps, també podran fer-se les inscripcions per les tendes, i per participar al Cross-Country. L'últim dia de inscripció de tendes serà el 29 de Setembre.

Queda totalment prohibit dins el Campament fer FOC DE LLENYA.

No serà permesa la penetració de cap mena de vehicles dins el Campament. Serà habilitat un aparcament, degudament senyalitzat.

Es facilitarà palla als acampadors proveïts de màrtegues, així com també es donaran bosses per les deixalles.

No es permetrà de pernoctar dins l'ermita.

Hi haurà servei de vi i refrescos.

Aigua potable a la font, a 50 mts. del Campament.

El servei sanitari del Campament serà a càrrec de la Creu Roja.

El servei d'informació serà a càrrec de tots els membres de l'organització, que s'identificaran per un distintiu que e's acrediti com a tals.

Podran adquirir-se golgs de la Mare de Déu de Lurdes al preu de 5 pessetes l'exemplar.

Cal respectar el lloc on es troba el Campament, no trencant arbres o plantes, ni llançant llaunes, papers o qualsevol altre objecte.

Col·laboreu en els actes que es realitzin, especialment en el Foc de Camp, per al qual es farà la inscripció prèvia.

Un cop finalitzat el Foc de Camp, hom haurà de fer un SILENCI RIGUROS.

L'Organització es reserva el dret de plegar la tenda dels qui facin xifrola i foregitar-la.

Els Intel·lectuals i la Sardana

Personalment estic convençut que la sardana travessa una fase de plena decadència, perceptible en tots els aspectes. Si els intel·lectuals han girat l'esquena i els dirigents d'algunes entitats per-

II Concurs de Dibuix Ràpid

(Infantil i Juvenil)

que serà desenvolupat durant el Campament-Aplec de Tardor a l'Ermita de Lurdes, el dia 3 d'Octubre.

B A S E S

1.^a— **PARTICIPANTS:** Tots els nens i nenes i joves, compresos entre 6 i 18 anys. Seran formats 3 grups: de 6 a 10 anys; d'11 a 14 i de 15 a 18.

2.^a— **INSCRIPCIO:** A la Secretaria de l'Aplec, situada en el local anexe a l'Ermita, previ abonament de la quantitat de 10 ptes. Els participants seran portadors de llapis i goma. El paper, timbrat, i altres estris necessaris, seran facilitats per l'organització.

3.^a— **TEMES:** Versaran sobre l'Ermita, la natura circumdant o qualsevol aspecte del Campament-Aplec.

4.^a— **PLAÇ:** L'entrega de paper i estris serà efectuada puntualment a les 9'30 del matí. A les 10'30 també puntualment, els participants lliuraran els treballs a la Secretaria.

5.^a— **JURAT:** Serà format per membres de solvència artística, els quals deliberaran immediatament després de la recepció dels dibuixos.

6.^a— **PREMIS:** N'hi haurà per als tres primers classificats de cada grup.

7.^a— **EXPOSICIO:** Després de la deliberació del Jurat, els treballs seran exposats al públic.

8.^a— **IMPREVISTOS:** Qualsevol circumstància que no pugui ésser prevista en aquestes Bases serà resolta per la Comissió organitzadora del Concurs.

(Ve de la pàgina anterior)

segueixen objectius molt dubtosos, ¿qui salvarà el riquíssim patrimoni sardanista per a les generacions del futur?

E. MOLERO I PUJOS

«Premi de Periodisme - Dia de la Sardana - 1.968»

Programa d'Actes

DISSABTE, DIA 2

A les 16'30.— Autocars, anada. A partir de la citada hora. sortida de la Rambla Samà, davant del Grup Escolar.

A les 19.— Obertura oficial del Campament-Aplec. Hisseada de banderes i gallardets.

A les 22.— Foc de Camp.

A la 1.— Silenci absolut.

DIUMENGE, DIA 3

A les 7.— Autocars anada. Sortida de la Rambla Samà davant del Grup Escolar.

A les 7'30.— Jolós despertar. No s'admeten protestes.

A les 8.— VII Cross Country, Vilanova - Cim Talala - Lurdes.

A les 8'45.— Cross Infantil.

A les 9.— Santa Missa a l'ermita.

A les 9'30.— II Concurs de Dibuix Ràpid (Infantil i Jovenil).

A les 10.— Ginkama femenina i masculina.

A les 11.— Gran Audició de Sardanes, Cobla Sitgetana. Patrocinada per la Calxa d'Estalvis del Penedès.

A les 13.— Repartiment de premis del Cross, Ginkama i Concurs de Dibuix Ràpid.

A les 15'30.— Jocs Infantils. (Xocolatada, Trencar l'olla, Carreres de sacs).

A les 16'30.— Gran Festival de CANÇO.

A les 18.— Clausura del Campament-Aplec i Cant dels Adéus.

A les 18'30.— Autocars de tornada.

Oliba, Pare de la Pàtria

En aquest nou Aplec de Tardor ens sembla molt escaient de parlar del mil·lenari de l'Abat i Bisbe Oliba, el Pare de la Pàtria, que es converteix, per tant, de fet, en el mil·lenari de Catalunya.

En un temps com el nostre en que hom commemora —a vegades amb l'únic premeditat intent de passar l'estona— tota mena d'aniversaris i centenaris, sense cap arrel en l'íntim del poble, purament per designació, per manament, per imposició, resulta escruixidor que tot un poble, desconexedor, per tantes causes i circumstàncies, d'aquell qui li donà vida i l'afaiçonà, no es recordi, com a mínim, de commemorar-ne el naixement i d'homenatjar-lo i d'imposar-se de conèixer-lo, d'imitar-lo, de seguir-lo. Es llei de ben nascut.

Però és així, ens agradi o no, i és per això que ara, en ocasió de l'Aplec, tenim ganes —quasi un deure de consciència— de donar a conèixer la figura d'Oliba, el nostre engendrador.

El 971, a finals del segle X, en un temps d'evolució i de traspàs d'una societat rural i encongida cap a una d'obertura d'horitzons més amplis, neix Oliba, el tercer fill dels comtes de Cerdanya, Oliba Cabreta i la seva muller Ermengarda, besnét de Guifre el Pelós. La formació d'Oliba s'acomplí indubtablement als claustres del monestir de Ripoll (fundat pel besavi esmentat, Guifre, el 880) i del de Cuixà. El seu pare morí a Montecassino, on dos anys abans s'havia reclòs, quan ell, el fill, tenia dinou anys, i aquest passà a ésser comte del Berguedà i del Ripollès. El seu germà gran, Bernat de Tallaferro, fou comte de Besalú, Guifre, comte de Cerdanya, i el pe-

tit, Berenguer, fou bisbe d'Elna, i una noia, Adelaida, es casà amb el noble Joan Oriol.

El 1002, però, als trenta anys, fruit d'aquella formació monàstica, renuncià a les seves possessions i estats, repartí els seus béns i es feu monjo benedictí de Ripoll. El 1008 n'era elegit Abat, així com de Sant Miquel de Cuixà.

Des d'aquest moment, en plena vitalitat, la seva figura irradià arreu entre la gent de les comarques pirinenques. Tothom veia en ell el deseiximent de tot allò que fos terrenal. Fou el vindicador de la justícia, el propulsor de la pau, l'educador del poble, atiant-lo cap a la cultura. No tingué altra mira que fer d'aquelles gents un poble conscient, madur, instal·lant-lo en institucions creadores d'esperit.

Des del moment que és Abat de Ripoll i de Cuixà, centres de l'espiritualitat i de la cultura d'un poble que anava naixent, reforma la disciplina monàstica, orienta el culte cap a la litúrgia, adquireix i fa compondre llibres. Aviat altres monestirs s'acolliren a la seva direcció: el de Canigó, fundat pel seu germà Guifre, el de Sant Feliu de Guíxols, el de la Portella, el de Sant Sadurní de Tavèrnoles, el de Sant Miquel de Fluvià. I, sobre tot, el de Montserrat, que és fundat per ell el 1023.

Al cap de nou anys, el 1017, era designat bisbe d'Osona, el Vic actual, car era gran el predicament que tenia tant a Roma com entre el poble, perquè, atent sols als afers eclesials i al bé espiritual de tots els qui formaven el seu ramat, no es posà mai en les lluites polítiques, cosa que succeïa molt sovint en altres bisbes

que formaven part de les corts dels comtes. Amb aquests, usurpadors de tots els béns que podien abassegar, hagué d'entaular lluites molt crues, vindicant la justícia, sempre equànim.

Aquell domini, per herència, al qual renuncià, se li transformà, en ben poc temps, en patriarcat perquè tothom s'adonà que només era això: Pare de tot un Poble que ell anava edificant pedra rera pedra, injectant-li un gran esperit.

En innumbrables ocasions, per qüestions de domini, per delimitacions de termes, entre diverses cases comtals, el seu criteri pesà en els afers en litigi. I enmig de tant de desgavell, on l'atropell era el ordre del dia, sense respectar vides ni hisendes, Oliba fou el capdavanter de la Llei de "Pau i Treva". N'establí les normes. I ara fa un parell d'anys, a Toluges, recordant la seva acció de l'any 1027, Oliba ha estat homenatjat, com un gran promotor de la pau. "Pau i Treva" s'estengué al cap de poc a tot Europa i a altres llocs del món, com a institució salvaguardadora dels drets humans.

Com a reconstructor, cal posar en primer lloc la ciutat de Manresa, la qual fou destruïda el 1003 per sarraf Abd-al-Malik. Segueixen els monestirs de Ripoll, de Cuixà, de Sant Pere de Casserres, de Sant Vicenç de Cardona, de Sant Martí del Canigó, de la Tossa de Montbui, de Sant Martí d'Ogassa, de Sant Miquel de la Roqueta, de la Portella, de Sant Miquel de Fluvià, de la Séu de Vic.

I consagra els temples de la Pinya, a la vall de Ridaura, de Sant Pau del Pi, al Conflent, de Sant Pere de Rodes, de Llaers, de Sant Andreu de la Vila, de la Séu de Girona, de Catllar, d'Estiula, de Santa Eulàlia de Riuprimer, de Sant Climent de Vallcebre.

Oliba moria a Cuixà el 30 de novembre de 1046, als setanta-cinc anys, ell, infantador i conductor de la nació catalana. Noranta-tres foren els monestirs que manifestaren els plans per la seva pèrdua.

Aquell qui vulgui conèixer a fons aquest gran home nostre pot llegir les biografies del Pare benedictí i Cardenal

Anselm Albareda (Montserrat, 1931) i de l'historiador Ramon d'Abadal (Aedos, 1962).

Oliba, aquest és el nom que avui oferim als nostres joves, si volen mantenir-se joves al llarg de la vida, puix que també ells, cadascú segons mesura i força, però sempre amb tenacitat, valentia i consciència, han d'ésser mestres d'unes generacions que vindran, puix que els pobles constantment neixen i creixen i depèn dels múscles de l'esperit que llur vida sigui progressiva per al bé i no alienadora. Tots, dintre nostre, hem de portar un Oliba que ens faci ésser sembradors de vida, perquè només viu aquell qui reparteix vida. Els qui només "viuen" d'allò que els atres els trasmeten, i són incapaces de comunicar-ho a uns altres, són ben morts, com a persones i com a poble.

Només podem esdevenir realment persones si som i ens sentim poble, amb tots els atributs, amb totes les conseqüències. No hi ha ningú que pugui ésser, ell sol, si no va lligat amb tots els qui el circumden, i se'n sent solidari, amb tots els qui en ells resten englobades les mateixes característiques de mentalitat, d'esperit, d'ahir i de demà.

Per això, aquest mil·lenari d'Oliba ens atrapa a tots els qui volem ésser homes lliures, Oliba és ell i és el nostre Poble. Indissolublement lligats. Com nosaltres hi hem d'estar. Som nosaltres perquè hi hagué un Oliba.

¿Serà possible que en aquesta hora feixuga del desastre societatari ens escolti un jove i una noia, i, amb silenci, arrelli en ells el desig vehement d'ésser constructors i mestres del demà?

¿Serà possible que en aquesta hora tèrbola, quan a cada cruïlla de camins hi ha un ídol que sedueix les nostres joventuts, hi hagi un jove i una noia que tingui esma d'esdevenir persona prenent consciència de tot el que al llarg dels segles l'han anat preparant?

Un jove i una noia...! Aquest és el preu que demanem per aquest article. Serà possible...? El cobrarem...?

XAVIER GARCIA

Comentari al comportament a muntanya

Per començar, vagi una excusa prèvia: no vull carregarme res sinó fer un comentari generalitzat sobre el cada vegada pitjor comportament de la gent a muntanya.

Potser que, quan continueu llegint, opineu que tinc arrels de moralista conservador. No res més lluny de la meua idea que opinar així, però per analitzar el comportament d'aquesta heterogènia massa de gent que es barreja amb l'Excursionisme, cal no confondre la moralitat individual i col·lectiva amb l'ordre i respecte civí, els quals són indispensables en qualsevol acte de la nostra existència.

Les òptimes condicions de vida actuals, els mitjans de comunicació, l'excel·lent situació econòmica i altres motius semblants —en resum, progrés—, han fet que bona part de l'actual generació de joves, hagin crescut en un ambient on quasi tot estava fet i el que no els ha exigít la constància, la col·laboració, l'esforç, l'iniciativa i d'altres qualitats. La conseqüència immediata ha estat, que, ha sorgit una generació desinvolta i sense gaires prejudicis, però també sense massa orientació i mancada d'una formació social adequada. Així, tant els pares com els educadors van creure que el respecte mutu i la formació de la coexistència, eran talment futeses, que el propi desenvolupament de l'existència dels joves ja els aniria donant.

Algunes conseqüències d'aquesta circumstància, les estem patint en l'Excursionisme. Per més que prediquem, la gent de muntanya també es veu involucrada en aquest daltabaix, i encara que els directius s'escarrassin en aturar aquesta manca de civisme, és endebades. Dissortadament aquest Campament de Tardor no és pas una excepció, i encara que tin-

gui el caire d'Aplec, hi participa molta gent de motxilla que no es comporta com caldria. No, no és correcte cridar i dir paraulotes gruixudes dins la tenda quan n'hi ha d'altres que intenten dormir, ni tampoc abusar de la beguda i fer-se inaguantable inclús als propis amics, o, simplement, tocant la guitarra i cantar fins altes hores de la nit, assabentats que molesteu els veïns.

No és respecuós precisament aquell que prescindint que els actors espontanis del Foc de Camp, s'esforcen per distreure'ns, criden grollerament fins ofegar llurs veus; i aquells qui ignorant aquell cercle de gent, tomben al seu voltant xerrant, creient que no molesten ningú. I no parlem d'aquells, que perquè són a la muntanya ja tenen dret a tot, des d'escampar per tot arreu les deixalles, fins a trencar les ampolles de vidre o encendre foc a la poca-solta. Els organitzadors recomanem unes normes per fer agradable la convivència. Aquest sol fet, sembla que empenyi a alguns a burlar aquestes normes amb l'absurda idea que són més espabilats que els altres. Una altra forma de demostrar la poca educació, es fa patent en pujar als autocars. Tot i tenint el viatge assegurat, es lluita desesperadament per aconseguir un lloc, barallant-se si convé, per un seient que utilitzarà per uns minuts.

I així ompliríem pàgines senceres d'incorreccions, de faltes de respecte i de gamberrisme. Cal fer pendre consciència a tothom, que a la muntanya s'hi va, per a sadollar-se de la seva naturalitat, respectant-la i fruïnt-la, i així, encara que sigui esporàdicament, fugir de la artificiositat ciutadana i de la rutina diària.

Però abans de finalitzar, voldria repartir una mica més les culpes i deixar ben clar, que tampoc és única i exclusiva

ORGANITZACIO

L'organització d'aquest Campament-Aplec serà a càrrec de les següents persones.

Cap del Campament-Aplec:

Tomàs Muela

Secretari:

Montserrat Barti

Tresorer:

Isabel Romeu

Festival de cançó:

Xavier Capdet

Ginkama:

Ramon Martí

Antoni Batanero

Sardanes:

Manuel Prats

Amics de la Sardana

Publicitat:

Xavier Capdet

Foc de Camp:

Josep Blanes

Concurs de dibuix ràpid:

Montserrat Barti

Xavier Capdet

Secció de Cultura

Cross:

Joan Ramon Gálvez

Secció Atletisme del Patronat d'Esports

Jocs infantils:

Tina Moya

Isabel Romeu

Autocars:

Isidre Llaverias

Antoni Lliurba

Material:

Isidre Llaverias

Jordi Gudín

Secció de Muntanya

AGRAIMENT

A tots aquells que col·laborant amb nosaltres han fet possible aquest Campament-Aplec.

Sr. Francesc Estadella Urgell, propietari del terreny.

Delegació de Vilanova i la Geltrú de la Creu Roja.

TINTORERIA ALBA de Vilanova i la Geltrú.

COBEGA, S. A. de Vilanova i la Geltrú.

CAIXA D'ESTALVIS DEL PENEDES de Vilanova i la Geltrú.

CERCLE ARTISTIC DEL FOMENT VILANOVI.

Secció d'Atletisme del Patronat d'Esports.

JOIERIA "SUIZA"

La realització d'aquest Butlletí-programa ha estat possible gràcies a la col·laboració de JOSEP BLANES, JOAN VIRELLA, XAVIER GARCIA, EUGENI MOLERO i XAVIER CAPDET.

Portada: CASANOVAS ORRIOLS - DISSENY.

Comentarí al comportament a muntanya

(Ve de la pàgina anterior)

ment el jovent, els qui protagonitzen aquests fets, sinó també la gent gran, que caldria que no oblidessin que com més grans, més responsabilitat tenen i més seny i educació han de demostrar. No ens descuidem tampoc d'oferir el nos-

tre homenatge sincer als qui —per sort majoria— ens han honorat amb la seva col·laboració i amb el seu comportament immillorable, fent d'aquest Campament de Tardor un model d'harmonia i convivència.

JOSEP BLANES

La Riera de Marmellar

De les diverses branques que nodreixen el riu Foix en sobresurt la Riera de Marmellar, de recorregut poc més curt que el riu al qual desemboca prop de Castellet. La capçalera —igualment que el Foix— està situada a la vessant meridional de la Serra d'Ancosa, i en el sector comprès entre el Montagut (966 m.), Puig Formigosa (955 m.) i Turó del Pinar de la Costa (916 m.).

Els principals manantials de la capçalera són la Font de Montagut, Font de Jovany, Font del Magí de la Costa, Font dels Clapers i altres. Dues branques de riera, la de la Costa i la de Valldosera, recullen les aigües d'aquestes fonts i les pluvials. La primera riera capta les compreses entre el Romanill, Planas de Montagut, Montagut i el Puig Farmigosa. La segona, de cabdal més constant, les que van des del Puig Formigosa a les Riamaldes, Planta Matania i Serra de Valldosera. Prop de l'ermita de Valldosera hi ha les ruïnes d'alguns antics molins que eren moguts per les aigües d'aquesta riera, tot just nada. Les dues rieres s'ajunten prop, a migdia, de Bonany.

En aquest sector es troben indicis molt antics de l'assentament humà en el territori. Prop del Mas Pla es localitzà el dit dolmen de Valldosera, i tocant a Bonany el sepulcre anomenat La Cabanyota. Hom diu també que el nom de Valldosera prové de la profusió d'ossos humans que es trobaven pels contorns. Tan Valldosera com Bonany són agregats del terme de Querol, i per tant pertanyents a la comarca de l'Alt Camp.

Seguint el curs de la riera i passant el quasi despoblat caseriu de Bonany, el llit queda encaixat en el congost de la Vall d'Infern, lloc molt pintoresc i recomanable a l'excursionista, malgrat la poc acurada carretera que hi circula. Si seguim aquesta via farem cap al Pla de Manlleu,

passant primer pel costat de la Fàbrega, antiga masia fortificada que posseïa un molí fluvial al costat oposat de la riera.

El Pla de Manlleu és un agregat del municipi d'Aiguamúrcia. Es un poblet que s'anà formant en despoblar-se l'enrunat i proper nucli de Selma. Per sobre un pont passem la riera, la qual porta un bon doll d'aigua. Enlairada sobre el poble veiem la capella parroquial de Sant Cristòfor. A la riba esquerra de la riera hi ha una gran finca amb el nom de La Quadra, que evoca la passat medieval. Prop hi ha les ruïnes d'una vella fortificació dita La Guineuarda.

La carretera es va apartant de la riera. Aquesta darrera, pels contorns de Can Gener i La Moixeta, perd el seu cabal en travessar una zona kàrstica, que solament deixa transcórrer l'aigua en les èpoques de fortes avingudes, quan no les pot engolir. El riu inicia uns tortuosos meandres flanquejats per alteroses cingleres. En el curs de milenis d'anys ha aconseguit travessar la muralla que li oposava la Serra Alta i Els Navegants. Per aquest congost entra a les comarques penedesenques. Des del tortuós llit de la riera veiem a gran altura l'abandonat poblet de Marmellar, encara en força bon estat.

Uns quants revolts més enllà ens sobta la silueta de les restes del castell que ha donat nom a la riera. Anys enrera el lloc tenia un caràcter un xic feréstec i la imaginació popular havia poblat l'indret amb una munió de fades, bruixes i follets. Avui dia les pistes i xalets d'una urbanització allunyen definitivament el reguitzell de fantasies.

Més avall passem per entre les muralles rocoses de Roca Seguer i Roca Vidal per un costat (la darrera amb la vella masia edificada al cantell de l'abisme), a l'altre, l'alterosa i vertical paret de

les Penyes Altas. Els meandres tornen a succeir-se un darrera l'altre fins a les envistes del castellot de Castellví. Abans d'iniciar l'últim congost, deixem a mà dreta la visió de la torre elíptica de Can Pascol. El paisatge comença a obrir-se i precisament al peu de l'encinglerada paret del cim de la qual veiem les ruïnes del Castellví i la fosca cova, queda a la nostra vista l'esplendorosa planura del Penedès.

El terreny kàrstic fa una darrera manifestació de les seves formes erosives —molt capricioses per cert— al peu del caseriu de les Cases Noves de la Riera. Ara el riu circula per entre timbes terroses o al·lubials. Sembla un miracle, però l'aigua torna a circular pel seu llit. Algunes fonts hi ajuden com la d'en Noia, la del Llorer, de l'Olivella i altres. Dalt d'un promontori terrós veiem un nucli de cases semi-enrunades. Es Can Margarió. Una riera saltirona al costat mateix del caseriu, aboca les seves aigües a la riera. A la part oposada, ens indiquen la Font d'en Ravella. Passem per sota el pont de la carretera de Vilafraanca a Sant Jaume dels Domenys, i després de descriure una gran corba, entrem en el terme de Castellet i Gornal. El caseriu de Sant Marçal queda bastant allunyat del llit de la riera. El gran retomb de la riera fa que aquesta s'introdueixi novament en la comarca del Baix Penedès, i per tant província de Tarragona. Es passa tocant al caseriu de La Pujada, en terme de Sant Jaume dels Domenys, i més avall a les envistes del Papiol de l'Arboç.

amb la seva torre de guaita semiderruïda.

Ja hem arribat al paratge conegut amb el nom d'El Pont de Ferro (avui dia de ciment armat) i que li donava el de la línia fèrria de Martorell a Vilafraanca. Cada any, el dilluns de Pasqua de Resurrecció, se celebra en aquest lloc un concorregut Aplec Penedesenc. En algunes ocasions hem vist passar aigua per la riera i en altres l'hem contemplat completament seca. La que raja sempre és la propera font, situada entre el bosc de l'Aplec i la línia fèrria. De totes maneres, la riera poc més avall ja continua seca fins a l'entroncament amb el Foix.

A no gaires metres de la línia del ferrocarril es passa per sota la carretera N-340, de Barcelona a Tarragona per Vilafraanca. El curs de la riera descriu algunes mandroses corbes per aquesta planura que actualment, es diu serà el futur aeròdrom de Barcelona. Un esperó terrós s'aixeca a mà dreta. Es l'anomenada Timba de Santa Bàrbara, sobre la qual s'ha trobat indicis d'un pretèrit poblat ibèric. Al peu d'aquesta timba encara es poden veure les restes d'un vell molí medieval amb les seves conduccions, bassa i edifici desballestat.

Enfront tenim l'estampa de la restaurada fortificació de Castellet. La riera que ha treballat per a obrir-se pas des de la serra d'Ancosa i Els Navegants fineix en un inapreciable aiguabarreig mig amagat per la vegetació fluvial del Foix en el sector planer immediat al Pantà.

J. VIRELLA

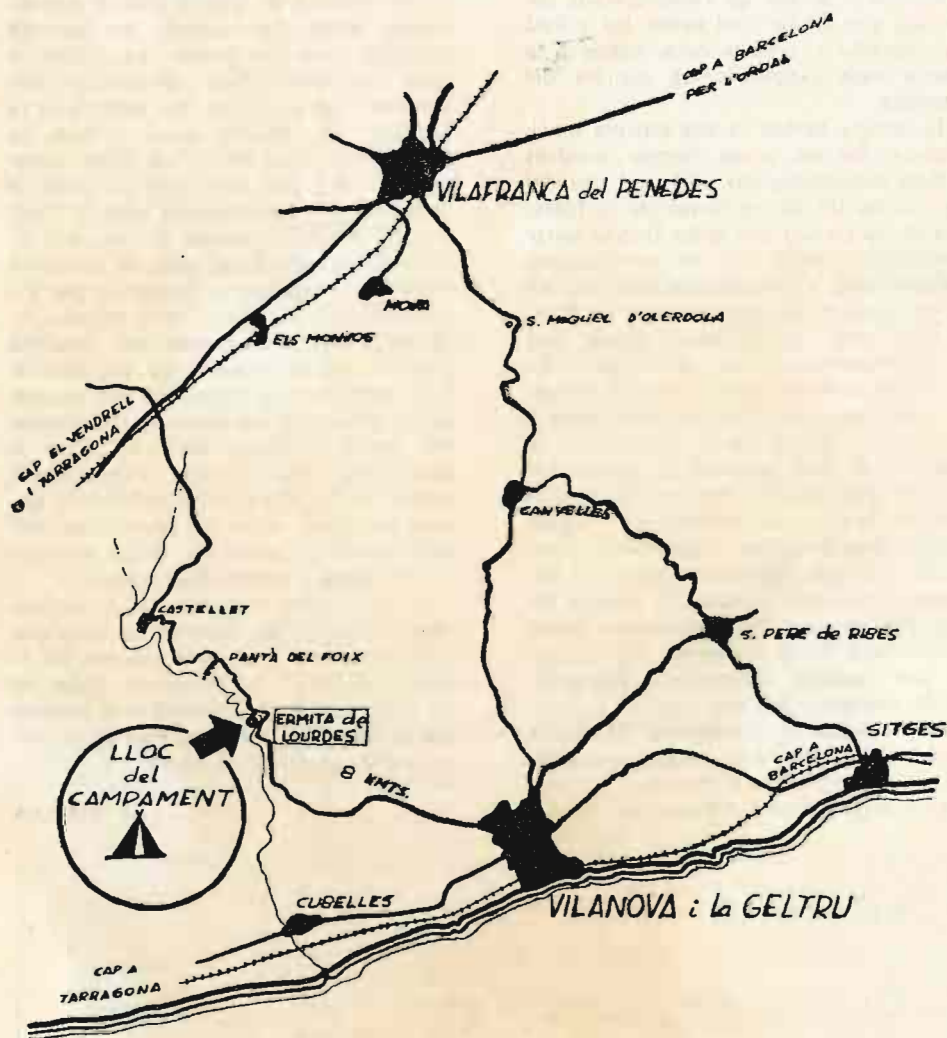
RECORDEU:

Gran Festival de Cançó Folk a càrrec dels Grups "Altívol" i "Ara va de bo"

Dia 3, a les 4'30 de la tarda, a l'esplanada de davant l'Ermita

Situació del Campament-Aplec de Tardor

(A 8 Kms. de Vilanova i la Geltrú)



DIA: 3 d'Octubre

HORA: 11 del matí

LLOC: CAMPAMENT - APLEC DE TARDOR
Ermita Ntra. Sra. de Lurdes

Gran Audició de Sardanes

Cobla Sitgetana

Organitzat per
els «Amics de la Sardana»
de l'Agrupació Excursionista Talaia
sota el patrocini de la

Caixa d'Estalvis del Penedès



Entre les variades
manifestacions que la

Caixa d'Estalvis del Penedès

projecta realitzar en el mes
d'octubre, amb motiu del

DIA UNIVERSAL DE L'ESTALVI

sobresurt

l'obra cultural i escolar

**Concessió de Beques
per estudis d'Ensenyament Mitjà
i Superior**

Per més informació
adreceu-vos a les oficines de la

Caixa d'Estalvis del Penedès

General Yagüe, 8 - Tel. 893 09 00 - Vilanova i la Geltrú